

Abstrakt

Španělsko patří mezi země, v nichž je státní moc hluboce decentralizována. Model současného mocensko-teritoriálního uspořádání vznikl během přechodu k demokracii, jenž proběhl mezi lety 1975 až 1982. Tzv. autonomní stát byl postaven na konsensu a vůli ke kompromisu mezi hlavními politickými hráči, proto je do značné míry dilem ambivalentním, které se dnes nemůže opřít o plnou akceptaci ani finalitu. Tato skutečnost, společně s odvěkou heterogenitou španělského obyvatelstva, vede ke vzniku štěpení založeného na odlišných představách o politicko-územní konfiguraci země. Stát je rozdělen do sedmnácti autonomních společenstev. Ta jsou vybavena legislativními i exekutivními pravomocemi a vytváří svébytné politické arény. V některých z nich probíhá politická soutěž obdobně, jako na úrovni celostátní. Ve většině společenstev však hrají významnou, někdy dokonce klíčovou úlohu regionální politické strany. Právě ty přitahují pozornost tohoto výzkumu. V jeho rámci si klademe dva cíle. Za prvé, zjišťujeme, jaká stanoviska zaujímají zmíněné subjekty vůči modelu státu autonomií, resp. zda a do jaké míry se s ním ztotožňují, nebo naopak neztotožňují. V souvislosti s tím se ptáme, jakého statusu se strany pro svoji domovinu dovolávají. Zajímá nás také stabilita nalezených pozic. Zdrojovou základnou výzkumu jsou volební programy, popřípadě jiné dokumenty podobného charakteru. Za druhé, přistupujeme ke komparaci stran dle jejich příslušných postojů. V návaznosti na nalezené skutečnosti pak konstruujeme dvě typologie, které by nám měly pomoci lépe porozumět stranickým preferencím a celkovému profilu stran, pokud jde o jejich vnímání autonomního státu.